

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΤΖΙΜ ΛΟΝΤΟΣ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ζ'

Η ΦΟΒΕΡΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΙΚΚΑΤ

ΠΟ τήν πρώτη στιγμή που ήρθα στα χέρια με τον Σίκκατ, άντελήφθην πώς ήταν πολύ καλά προπαρασκευασμένος και πώς είχε τόσο μεγάλη άντοχή ώστε θα ήταν άπολύτως αδύνατον να τον καταβάλω με κανονική πάλη. Και όλη την ημέρα αν τον πάλευα, δύσκολα θα τον έφερνα σε σημείο να κουραστή. Αποφάσισα λοιπόν να του φέρω λαβές άποτελεσματικές που να τον κάνουν να πονέσει και να έξα

γριωθή και έτσι να κουραστή γρηγορώτερα. Ήταν όμως πολύ δύσκολο να θάλω την άποφασί μου αυτήν σε εφαρμογή γιατί ο Σίκκατ ήταν πολύ ικανός και μου ξέφευγε.

Έτσι παλαίψαμε επί τριάντα — σαράντα λεπτά, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Στο τέλος κατώρθωσα να τον πιάσω και να τον άρπάξω άπο το χέρι σε μία λαβή πολύ οδυνηρή. Έκείνος όμως ύστερα άπο λίγο μου ξέφυγε και πάλι και καθώς ήταν πονεμένος, μου έδωσε ένα τίναγμα που με πέταξε στην άλλη άκρη της παλαιστρας και έπεσα κάτω. Καθώς έπεφτα άκουσα το χέρι μου να τρίζει και κατάλαβα πώς κάτι είχε στραμπουλιχθή ή σπάσει μέσα. Το άκουσε και εκείνος και άπο αυτή τη στιγμή έγινε επιθετικώτερος. Είχαμε φθάσει κιόλας στα σαράντα — πενήντα λεπτά της πάλης. Τα πράγματα ήταν πολύ άσχημα για μένα. Ο Σίκκατ φαινόταν άκατάβλητος και οί φίλοι μου είχαν άρχισει να φοβούνται μήπως δεν ήμουν στ' αλήθεια τόσο δυνατός όσο νόμιζαν.

Είδα κι' εγώ ο ίδιος πώς η κατάσταση ήταν κρίσιμη και κατάλαβα πώς για να νικήσω έπρεπε να χρησιμοποιήσω όλη μου την ικανότητα, την έξυπνάδα μου και ιδίως πώς δεν έπρεπε να χάσω την ψυχραιμία μου.

Έκανα λοιπόν μερικές δοκιμαστικές λαβές και τότε με άπορία μου παρατήρησα ότι ο Σίκκατ περιωριζόταν μόνον σε άμυνα. Άντελήφθην λοιπόν ότι παρ' όλο που τα πράγματα ήταν τόσο ευνόικα γι' αυτόν, είχε χάσει την πρωτοβουλία του. Και τότε άπεφάσισα να την αναλάβω εγώ.

Κατώρθωσα λοιπόν μία στιγμή να τον τσακώσω και τότε του έπιασα το χέρι και του έκανα το λεγόμενο ιαπωνικό κλειδώμα του χεριού, προσπαθώντας να θέσω το χέρι του εκτός μάχης για να τον καταβάλλω κατόπιν εύκολώτερα. Επί όκτώ όλόκληρα λεπτά κράτησα το χέρι του αιχμάλωτο. Αυτός πονούσε φριχτά και προσπαθούσε να μου ξεφύγει. Και εγώ όμως, τον θαστούσα γερά και δεν τον άφηνα. Τέλος κατώρθωσα να έλευθερωθή, αλλά ήταν έξαγριωμένος.

Έν τω μεταξύ είχε περάσει μία ώρα και δέκα λεπτά που είχαμε άρχισει την πάλη. Στην μία ώρα και είκοσι λεπτά, άπεφάσισα να πάρω πάλι εγώ την πρωτοβουλία για να μη τον άφησω να προφθάση να συνέλθη. Είχα κιόλας παρατηρήσει ότι την προηγούμενη φορά καθώς είχαμε πιαστή είχε κάνει το λάθος ν' αφήση ένα μέρος άνοικτό και τότε άντελήφθην ότι στον μεγάλο πόνο έχανε την έπιβολή του επάνω στον εαυτό του και μπορούσε ν' άφεθι άνυπεράσπιστος.

Σκέφθηκα λοιπόν πάλι να έπωφεληθώ άπο αυτή την αδυναμία του και να τον φέρω σε σημείο ώστε να έπαναλάβη αυτό το λάθος και τότε να τον κτυπήσω άποτελεσματικά.

Του πιάνω πάλι το χέρι, αλλά μου ξεφεύγει. Του πιάνω κατόπιν το κεφάλι με μία πολύ οδυνηρή λαβή που κάνει να πονούν όλα τα κ'κκαλα του κρανίου. Πώς σπαράζει το ψάρι, όταν το βγάλει κανείς άπο το νερό, και πώς σπαράζει το θηρίο όταν έχη πιαστή στο δόκανο, έτσι έσπάραζε και

αυτός άπο τον πόνο, προσπαθώντας να ξεφύγει άπο τα χέρια μου. Τέλος κατάφερε να ξεφύγει, αλλά είχε γίνει πειά σαν θηρίο άνήμερο, άφριζε άπο την μανία του και είχε χάσει πειά κάθε άυτοκυριαρχία. Έγώ κατάλαβα τότε πώς τον είχα πειά στο χέρι μου και πώς η τελειωτική μου νίκη δεν ήταν παρά ζήτημα λίγης ώρας.

Καθώς λοιπόν ο Σίκκατ ήταν έξαγριωμένος, χυμεί κατ' άνω μου και με πιάνει άπο το κεφάλι, γλυστράω εγώ και τον πιάνω άπο το πόδι και του το στρίβω. Ύστερα άπο άπεγνωσμένο άγώνα κατώρθωσα να μου ξεφύγει, αλλά όταν βρέθηκε έλεύθερος, τότε είδα πώς το πόδι του ήταν έξαρθρωμένο γιατί το έσερνε.

Μολαταύτα έξακολούθησε τον άγώνα, μόλο που ήταν πληγωμένος και τότε εγώ άπεφάσισα να έπιταχύνω τα πράγματα. Τον έπιασα λοιπόν, τον σήκωσα ψηλά και τον έβαλα κάτω. Αυτός έπάλευε άπελπισμένα για να μη θάλη πλατες και τότε τον ξανασήκωσα και κάνοντας το άεροπλανικό κόλπο τον έβαλα κάτω όριστικά.

Ο ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ό,τι λόγια κι' αν πω για να περιγράψω την εύχαρίστησή μου δεν θα μπορέσω να έκφράσω εκείνο που αισθάνθηκα όταν ένίκησα στην πάλη αυτήν. Δεν έπρόκειτο για μία άπλή συνάντησι, ή για ένα κοινό άγώνα πρωταθλήματος. Έκείνη τη θραυά γιωρτάσθηκε η άναγέννησι της πάλης. Κατάλαβα πώς είνε ένα άγώνισμα ένδιαφέρον και σημαντικό και δύσκολο και επίσης κατάλαβε ο κόσμος πώς κάποιος έπιτέλεις ήται άνώτερος άπ' όλους τους παλαιστάς και πώς έκκαθάρισε αυτή η ύπόθεσις, γιατί ως την ώρα εκείνη κάθε παλαιστής διατείονταν πώς αυτός ήταν ο καλύτερος άπ' όλους.

Είνε αδύνατο να περιγράψω τον ένθουσιασμό του κόσμου και τις έκδηλώσεις του. Κατέθηκαν έξαλλοι στον στίβο, με σήκωσαν στα χέρια και μ' έπήγαν στ' άποδυτήρια. Οί πρόεδροι όλων των Όμοσπονδιών κατέθηκαν έν σώματι και με συνεχάρησαν, μου προσέφεραν το μετάλλιο, το δίπλωμα και την ταινία του πρωτοπαλαιστού και κατόπιν μου έδωσαν ως δώρο την πολύτιμη ζώνη που έχω. Μετά την πάλη έγινε ένα μεγάλο γλέντι για να πανηγυρισθή η νίκη. Έγινε σε μία άπο τις μεγαλύτερες δημόσιες αίθουσες της Φιλαδέλφειας, γιατί έλαβον μέρος σ' αυτό πεντακόσιοι άνθρωποι δηλαδή όλοι οί πρόεδροι και τα συμβούλια των Όμοσπονδιών, οί άθληται, οί δημοσιογράφοι και πολύ άλλος κόσμος μεταξύ των οποίων και πολλοί Έλληνες που πανηγύριζαν σαν έθνική νίκη την νίκη του συμπατριώτη τους.

Το γλέντι κράτησε ως τα ξημερώματα, εγώ όμως κατό τις δύο έφυγα γιατί ήμουν πολύ κουρασμένος και μόνον ή χαρά και η άγάπη προς τους φίλους μου με έκανε να άνθέξω ως εκείνη την ώρα. Φυσικά δεν το έδηλώσα φανερό πώς θά φύγω, γιατί τότε θα σηκώνονταν όλοι να με πιάνουν ως το σπίτι μου, αλλά άποχαιρέτησα ιδιαιτέρως τους πιό έπισήμους, τους εύχαρίστησα και ύστερα έπωφελήθηκα άπο την όχλοση και τον πανζουρλισμό που θασίλευε στην αίθουσα και έφυγα κρυφά, χωρίς να με πάρουν είδησι.

Προτού όμως πάω στο ξενοδοχείο μου για ν' άναπαυθώ πέρασα μόνος μου άπο το τηλεγραφείο και έδωσα ένα τηλεγράφημα για τον πατέρα μου. Του άνήγγελλα την νίκη μου και πρόσθετα πώς σύντομα θα συναντηθούμε στις Άθήνας. Η αλήθεια είνε πώς το ταξίδι μου αυτό μόλις ύστερα άπο δυό χρόνια μπόρεσα να το πραγματοποιήσω, αλλά τότε τα σχέδιά μου ήταν διαφορετικά.

Άπο το τηλεγραφείο τράθηξα κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο μου. Έκανα ένα ήλεκτρικό ντους, ένα ζεστό μάνιο και μία καλή έντριβή κ' ύστερα έπεσα στο κρεβάτι μου και κοιμήθηκα, όπως δεν κοιμάται παρά μόνον εκείνος που έχει κοιπάσει πολύ.

Έννοείται πώς κι' εγώ δεν είχα θγή άτρωτος άπο αυτή την πάλη. Σε άρκετά σημεία χρειάζομαι να «μπαλωθώ» και μου ήταν άπαραίτητη δύο - τριών έβδομάδων άνάπαυσι. Πήγα στην Καλλιφόρνια και πέρασα το καλοκαίρι μου κοντά στη θάλασσα και για λίγο διάστημα είχα πάψει να σκέπτομαι τίποτε και ν' άσχολούμαι με τίποτε.

Η ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΟΥΓΓΡΟ ΓΙΓΑΝΤΑ

Πολλοί θα σκέπτονται τώρα, πώς, αφού είχα παλαίψει με όλους τους παλαιστές της Αμερικής και τους είχα όλους νικήσει και αφού είχα ανακηρυχθεί πρωταθλητής της πάλης, ή σταδιοδρομία μου, για την ώρα τουλάχιστον, είχε τελειώσει. Είχα φθάσει στο ανώτατο σημείο που μπορεί να φθάσει ένας αθλητής, είχα θέσει έκποδών όλους τους συναγωνιστάς μου, τώρα δέν μου έμενε παρά να αναπαυθώ άπαντα στις δάφνες μου και να περιμένω μήπως ύστερα από καιρό φανερωνόταν κανένας νέος αντίπαλος.

Και όμως δέν είνε έτσι. Για έναν αληθινό αθλητή δέν υπάρχει ανάπαυσις. "Αν θέλη να κρατήσει την φήμη του, αλλά και την φόρμα του πρέπει ν' αγωνίζεται αδιάκοπα, πρέπει το κοινόν να τον παρακολουθή τακτικά και να βλέπη πώς διαρκώς εξελίσσεται προς το τελειότερο. "Ο κόσμος όσο γρήγορα θεοποιεί κάποιον, άλλο τόσο γρήγορα και τον ξεχνάει και όταν χάση κανείς το ενδιαφέρον του κοινού, όσο καλός και αν είνε, δύσκολα ξανακερδίζει πάλι την θέσι του.

Γι' αυτό λοιπόν το λόγο λίγες εβδομάδες αναπαύσεως ήρκεσαν για ν' αρχίσω πάλι την προπόνησι και να ετοιμασθώ για νέους αγώνες.

Ναι μόν είχα ανακηρυχθεί πρωταθλητής της Αμερικής και είχα θριαμβεύσει στον αγώνα μου με τον Σίγκατ, αλλά ή πάλη είχε δοθή στην Φιλαδέλφεια, στην μία πόλι της οποίας ο Σίγκατ ήταν πρωταθλητής. Η Νέα Υόρκη, ή άλλη πόλις, δέν με είχε ιδή να παλεύω και το κοινόν της Νέας Υόρκης είνε πολύ δύσκολο και αν δέν δη με τα μάτια του κάτι δέν το αναγνωρίζει.

Οί Νευορκέζοι λοιπόν ήθελαν να ιδούν τον άνθρωπο που νίκησε τον Σίγκατ. «Για να ιδούμε, έλεγαν, αυτός ο Τζιμ Λόντος είνε άραγε τόσο δυνατός όσο τον λένε; "Ας παλαίψη και μπροστά μας για να δείξη τί αξίζει».

Παλαιστής που να μπορή ν' αναμετρηθί μαζί μου δέν υπήρχε στην Αμερική. "Επρεπε να φέρουν ειδικώς κάποιον άλλον από άλλοι και που να είνε όμως αρκετά δυνατός για να αναμετρηθί μαζί μου. "Απεφάσισαν λοιπόν να καλέσουν ένα φημισμένο Ούγγρο παλαιστή, τον Χούλαμπαν και με ρώτησαν αν δεχόμουν να παλαίψω μαζί του. "Εγώ δέχθηκα πρόθυμα και έτσι έφεραν τον Χούλαμπαν από την Ευρώπη και ετοιμασθήκαμε για την πάλη.

"Ο Χούλαμπαν αυτός με τον οποίο επρόκειτο να παλαίψω, ήταν σωστό θηρίο, πελώριος άνθρωπος. "Εξόγ γε τριακόσια έβδομηντα πάουντ, ενώ εγώ πήγαίνα μόνον εκατόν ενενήντα οκτώ. Δέν θα ήταν εύκολο πράγμα να τον νικήσω και ή πάλη αυτή δέν ήταν τυχαία ήταν ή πάλη που θα έπεκύνε την ανακήρυξί μου ως πρωταθλητού και θα έστερέωνε το όνομά μου. "Ηξερα δέ ότι το κοινόν της Νέας Υόρκης, που θα παρακολουθούσε αυτή την πάλη δέν επρόκειτο να μου δείξη καμιά ευμένεια, ούτε να μου χαρισθί σε τίποτε. "Ερχόταν για να παρακολουθήση τον αγώνα με κριτικό μάτι και με δυσπιστία και ή θα άνεγνωρίζε την αξία μου, ή θα με κατεδίκασε άνεπανόρθωτα.

"Αλλωστε και ο διευθυντής μου την ίδια την ημέρα της πάλης με προειδοποίησε:

— Ξέρεις για τί παλεύουμε σήμερα, μου λέει. "Αν νικήσης θα έχης πειά επιβληθί όριστικά και θα είσαι ο πανθολογούμενος πρωτοπαλαιστής. "Αν όμως νικηθής, ούτε τον τίτλο σου του πρωτοπαλαιστή δέν τον έχω σίγουρο.

Μιά τελευταία φωτογραφία του Τζιμ Λόντου

άλλα ήταν ζαλισμένος και γύριζε γύρω-γύρω στην παλαίστρα τρικλίζοντας. Σάν είδα πώς με το πρώτο είχα φέρει κιάλας αποτέλεσμα, έγινα πιό επιθετικός. "Ωρμησα κατά πάνω του, κλείδωσα και τα δυό του χέρια και τον πέταξα ψηλά με όλη μου την δύναμη έτσι, ώστε έφθασε σε ύψος δύομισυ μέτρων και ύστερα έπεσε κάτω. Κατόπιν, προτού προφθάση καλά-καλά να συνέλθη, τον άρπαξα πάλι και τον σήκωσα με το αεροπλανικό κόλπο. Τον έκτύπησα πρώτα καλά επάνω στην παλαίστρα και ύστερα τον έρριξα κάτω και του έβαλα πλάτες, μολονότι δέν χρειαζόταν να θάλω καθόλου δύναμη, γιατί αυτός ήταν κιάλας μισοαναίσθητος.

"Ετσι κεραυνοβόλα τελείωσε αυτή ή πάλη που δέν έκράτησε παρά μονάχα εικοσιενέα λεπτά, αλλά ήταν γεμάτη δράσι και όρμη. "Ο κόσμος, που δέν δέν περίμενε ποτέ τόσο ταχύ τον θρίαμβό μου, είχε μείνει κατάπληκτος και δέν το πίστευε πώς ο πελώριος εκείνος Ούγγαρέζος, ο ακλόνητος θράχος είχε νικηθί χωρίς καν να προφθάση να δείξη την τέχνη του. "Εννοείται πώς μου έγινε αληθινή αποθέωσις. "Όλο εκείνο το δύσπιστο και επιφυλακτικό κοινόν, παραληρούσε τώρα από ένθουσιασμό και με σήκωσε στα χέρια.

(*Ακολουθεί)

"Εννοείται πώς ο αγών αυτός είχε προκαλέσει το ενδιαφέρον όλων των φιλάθλων της Νέας Υόρκης. "Επειδή είχε προβλεφθί πόσο πλήθος θα συγκεντρωνόταν, οί οργανωτάι είχαν νοικιάσει την μεγαλύτερη αίθουσα της Νέας Υόρκης, την Μαίντισον Σκουαίρ Γκάρντεν, που χωράει πενήντα και πάνω χιλιάδες θεατές. "Από νωρίς ο κόσμος είχε πλημμυρίσει την αίθουσα. "Ως και τα ράφια ακόμη είχαν γεμίσει, κατά την κοινή έκφρασι. Κάθε λογής άνθρωποι ήσαν μαζί άνακατεμένοι κι' εδώ μπορούσε να εφαρμοσθί το λεγόμενον: «ούκ ένι πλούσιος ή πένης». Οί άριστοκράτες συνωστίζονταν μαζί με τους άλλους, οί μικροπωλητάι του δρόμου με τους εκατομμυριούχους της Γέμπτης Λεωφόρου, οί Νέγροι του Χάρλεμ με τους «αστέρας» του κινηματογράφου. Η αίθουσα είχε γεμίσει και ο κόσμος σπρωχνόταν ακόμη στα ταμεία και στην είσοδο, τόσο που στο τέλος αναγκάστηκε να επέμβη ή αστυνομία και να διώξη όσους περίσσευαν.

Τέλος όταν έγινε κάποια ήσυχία και τακτοποιήθηκε ο κόσμος στις θέσεις του, βγήκαμε κι' εμείς στην παλαίστρα για να αρχίσω ή πάλη. Δέν είχα ξαναϊδή τον Χούλαμπαν και ή εμφάνισις του μου έκανε κατάπληξι. Το μπράτσο του ήταν χοντρό σαν το πόδι μου, το πόδι του σαν τή μέση μου, ο σβέρκος του, κι' αυτός μπορώ να πώ ότι ήταν σαν το πόδι μου. "Όσο για τή μέση του και τον θώρακά του, αυτά δέν έχω με τί να τα συγκρίνω.

Τέλος πάντων απεφάσισα να τον δοκιμάσω για να ιδώ σε τί ήταν δυνατός και σε τί ύστερούσε. Προσπαθώ να τον πιάσω από το κεφάλι και μου δίνει ένα πέταγμα και με ρίχνει επάνω στα σχοινιά, έτσι που αν δέν ήσαν τα σχοινιά για να με βαστήξουν θα έπεφτα κάτω.

Προσπαθώ να τον πιάσω από τα χέρια, μα ήταν τόσο χοντρά και τόσο κοντά σχετικά με το πλάτος τους, που ήταν αδύνατο να κάμω καμιά λαβή.

Για να ιδώ, σκέφθηκα, μήπως έχει τα πόδια αδύνατα.

Τον πιάνω από τα πόδια, μα τί, αυτά ήσαν κολώνες, αλύγιστα.

Τί να γίνη τώρα; Κατάλαβα πώς δέν επρεπε ν' αφήσω σ' αυτόν την πρωτοβουλία και πώς αν δέν άγρίευε δέν θα άφηνε ποτέ τον έαυτό του ανοικτόν. Τον έπιασα λοιπόν και του έκανα ένα δυνατό κεφαλοκλείδωμα για να πονέση. Χτυπώντας δεξιά και άριστερά κατώρθωσε να ελευθερωθί,